

عنوان مقاله:

رهیافتی نو در مسئله معنای زندگی در نظرگاه کرکگور

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دین، دوره 13، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

عاطفه مروی - کارشناس ارشد فلسفه دین دانشگاه علامه طباطبایی

امیرعباس علیزمانی - دانشیار دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

جستار حاضر پژوهشی است در حد توان درباره جست وجوی معنای زندگی از دیدگاه کرکگور. پرسش معنای زندگی در عصر وی به طور آشکار مطرح نبوده است. ولی آثارش سرشارند از نظرهایی که دست به دست هم، معنای زندگی را می سازند. کرکگور نواندیشی دینی و فیلسوفی وجودی نگر محسوب می شود، بنابراین آرای وی معطوف به انسان و ویژگی های وجودی آن شکل می گیرد. زندگی نیز فرایندی است که انسان آن را طی می کند و در فلسفه وجودی، نه به عنوان یک مفهوم انتزاعی، بلکه به منزله واقعیتی انضمامی (که احوال، افعال و افکار زینده آن را می سازد) لحاظ می شود. از این رو معنای زندگی در نسبتی برابر با معنای زینده یعنی انسان قرار می گیرد و مولفه های درون مایه معنای زندگی، متناظر با ویژگی های وجودی انسان رقم می خورد. این ویژگی های وجودی عبارتند از صبرورت، فردانیت، تناقض، رنج، عشق، هراس و نومییدی. کیفیت تحقق این ویژگی ها و در نتیجه معنایی که در زندگی پیدا می کنند، در کنار هم معنای زندگی را رقم می زند. هرچه این مولفه ها از معنای ارزنده تر و شایسته تری برخوردار باشند، به همان نسبت زندگی فرد معنادار خواهد بود. نکته دیگر آنکه از نظر کرکگور مولفه های وجودی همه به یک منظور در انسان گرد آمده اند و آن «انسان اصیل» شدن یا «خود شدن» است. به این ترتیب معنای زندگی نزد وی در گرو تحقق بخشیدن به خود اصیل انسانی است و این امر مستلزم تحقق ویژگی های وجودی انسان در معنای اصیلشان خواهد بود.

کلمات کلیدی:

تناقض، رنج، صبرورت، عشق، فردانیت، معنای زندگی، مولفه های وجودی، نومییدی، هراس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1741004>

